

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ 1

— Обвинувач викликає Лілліан Пентекост для свідчень.

Залою судових засідань прокотилася хвиля ледь притлумленого шепотіння. Суддя Гармен, який ніколи не відмовлявся добряче постукати молотком, задля різноманіття залишив це без нагінки. Та й справді, цим людям не можна дорікнути. Вони вже три нескінченні дні тулилися плечем до плеча на твердих судових ослонах, позираючи, як календар перегортається з липня на серпень 1946 року, поки йде продирання крізь нудні подробиці міської справи. В очікуванні, коли ж розгорнеться справжня драма.

Вентиляція сплила догори черевом уже посеред першого дня, і десь сотні дві репортерів, родичів та різного штибу роззявляк у тисняві стікали потом, наближаючись до кульмінації судової справи, до якої була прикута увага міста.

Кульмінацією була моя роботодавиця.

Кожен погляд у залі був прикутий до Лілліан Пентекост, яка обережно протискалася до трибуни для свідків, вистукуючи ціпком рівний ритм по судовому паркету. Її постать вражала: висока, струнка, далеко за сорок, бездоганна постава — все це підкреслювали обриси сірого костюма в «гусячу лапку», біла сорочка з коміром, доповнена улюбленою криваво-червоною краваткою. Її довге каштанове волосся було заплетене в кіски й підібране, а фірмове сиве пасмо вилося серед зібраного пучка, ніби струминка ртуті.

Я навіть умовила її нанести трохи косметики. Дрібка тіней, щоб підкреслити зимно-сірі очі, рум'яна, щоб додати виразності яструбиному профілю, і найблідша з помад — щоб лишень крапельку пом'якшити суворість губ. Мета була суто практична та досяжна. Показати жінку, якій варто довіряти, коли хочеш дізнатися, хто кого вбив.

Місце підсудного лишалось острівцем спокою посеред загального хихотіння. Форест Вітсан, адвокат обвинувачуваного, розвернувся на стільці, щоб роздивитися, як підходить місіс П., на обличчі стала певна певність змішувалася з дрібкою цікавості.

«Так, мене цікавить, що ж вона виголосить, панове присяжні, — казало його лице, — та лиш я здатний розтлумачити вам, добрі люди, чому саме вона помиляється».

Що ж до підсудного, то його можна було хоч біля сигарної крамниці встановлювати, такий був цілковито дерев'яний. За останні кілька днів Баррі Сендак досконало відпрацював вигляд несправедливо звинуваченого «ой лишенько мені». Тепер стовбичив із пустими очима та щільно стисненими губами.

Слід віддати йому належне: він не був схожий на палія.

У тім-то й була заковика.

Не завжди так уже легко вирізнити: оце вам палій. Однак від того, на чий совісті сімнадцять людей, спалених живцем, та сотні інших, що лишилися без домівок і в жалобі, якось очікуєш, що таке проявиться на його обличчі.

Ті, хто понаписував Старий Заповіт, мали рацію. Вбивство повинне лишати слід.

Та то лише видавання бажаного за дійсність.

Останні два дні присяжні провели в пошуках підказки, та успіху не мали. Вони бачили тільки товстуна зростом заведве в п'ять футів, який у тридцять почав лисіти й вирішив, ніби вуса щіточкою врятують справу. Він мав вимушений вигляд державного чиновника, яким і був: останні десять років прослужив інспектором з охорони праці в Пожежному департаменті Нью-Йорка. Мав вологі брунатні очі лісової лані і в завеликому костюмі більше скидався на жертву, ніж на хижака.

Я знала, що це не так.

Я була поруч, коли моя шефіня вказала пальцем, і лейтенант Натан Лазенбі, один із найкращих розслідувачів убивств серед нью-йоркських копів, заклацнув на ньому наручники. Тоді б ніхто не вбачив у ньому жертву.

Коли я була малою, батько раз покликав мене допомогти витягти борсука з нори поблизу нашого саду. Злодюжка вже попсував нам чимало салату, і батько вирішив, що вже досить з нього. Став біля мене з дробовиком, а я вхопила звіра за лапи й потягла. Той плювався та дряпався, і якби тато хутенько не натиснув на гачок, гризун роздер би мені обличчя.

Сендак мав такий самий вигляд, коли Лазенбі його забирав. Ніби прагнув устроїти зуби в щок місіс Пентекост та добряче рвонути.

Біда була в тім, що присяжні не бачили в ньому тої звірюки.

А друга біда — і окружний прокурор розумів, що серйозна ніша, — в тім, що три багатоквартирні будинки, які підпалив

Сендак, були в Гарлемі. Сімнадцятеро загиблих — усі темношкірі. А якби ви відшукали лілейно-білиших присяжних, я б вам медаль видала.

Докази проти Сендака були непрямі. Звісно, цілий вагон, утім, якби ви старанно полювали на обґрунтовані сумніви, можна було примружитися й уявити, що вони є. Ну велике діло: спати не так спокійно.

Лише кілька серйозних підптовхувань і кілька ущипливих статей на перших шпальтах переконали прокурора рухатися далі в цій справі. І навіть тоді він натиснув на гачок лише після того, як певний палець посунув шальку терезів униз.

І цей палець, разом зі своїми чотирма приятелями, тої миті лежав на Біблії, а його власниця клялася говорити правду, тільки правду і нічого крім правди.

— Готова ручатися, — казала місіс Пентекост окружному прокуророві. — Обіцяю продемонструвати присяжним, якою людиною є містер Сендак.

Лілліан Пентекост на вітер обіцянок не кидала, і прокурор це знав. Ну що ж, поїхали. Останній день, останній свідок, і весь підсумок гри залежить від моєї шефіні.

Мені колись казали, нібито леді не пітніють, та, боюся, з мене вийшла не надто вдала леді. Я стікала потом разом з усіма навколо.

Зі свого бічного ослінчика я позирала, як Сем Кларк, помічник прокурора, що витяг коротку соломинку, починає волікти місіс Пентекост крізь усі «чому» та «для чого». Усе це мені було не в новинку, тож я скористалася можливістю

дістати телеграму, яку того ранку доставив до дверей захеканий поштарик, і перечитати її знову.

РУБІ ЗНАЙШЛИ ВБИТОЮ. ЦИРК ЗАРАЗ У СТОППАРДІ, ВІРДЖИНІЯ. ПОТРІБНА ДОПОМОГА ПРОФІ. БГ

БГ означало Боба Галловея, власника та шпрыхіталмейстера мандрівного цирку Гарта й Галловея. У телеграмі був зазначений телефонний номер, за яким його можна знайти.

Коли прийшла ця звістка, місіс П. нагорі збиралася. Я ще не показувала їй телеграми. Не хотіла, щоб вона відволікалася від завдання, яке постало перед нею.

А от я, навпаки, могла собі дозволити таку розкіш: полинити думками деінде.

Рубі Доннер. Татуйована Диво-Жінка.

Неймовірний пейзаж із троянд і морячок, сердець, русалок та піратських кораблів, а ще смарагдово-зелений змії, який звивався її лівою ногою від пальців до стегна і далі. Коли я її востаннє бачила, тих картинок було понад три сотні.

Минуло вже чотири роки. Цікаво, що б вона подумала про малу Вілловджин, або ж Вілл, Паркер, вишатувану в «спеціальний для судів» піджак і спідницю, серед селюків на дешевих місцях.

Репортери, з якими я стояла в черзі, потішалися з мого вбрання.

— Шифруєшся під чиюсь секретарку, Паркер? — прискіпувався один дотепник із «Таймс». — Можеш сісти мені на коліна та стенографувати.